

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 28Sa/13/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6020200391
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Novotná
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6020200391.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako správny súd sudkyňou JUDr. Janou Novotnou v právnej veci žalobcu L. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XX, XXX XX L., zastúpeného advokátom JUDr. Júliusom Jánošíkom, Klincová 35, 821 08 Bratislava proti žalovanej Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta č. 8, 813 63 Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia generálneho riaditeľa žalovanej č. XXX XXX XXXX X zo dňa 18. septembra 2020 takto

rozhodol:

Žalobu z a m i e t a.
Žalobcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Administratívne konanie

1. Žalobca sa žiadosťou doručenou Sociálnej poisťovni - ústredie 29.6.2018 požiadal o prepočítanie invalidného dôchodku, ktorý mu bol priznaný od 4.8.1999. Žiadosť odôvodnil tým, že pre výšku invalidného dôchodku mu nebola zhodnotená žiadna doba služby vojaka, pričom celková doba služby bola 24 rokov a 8 mesiacov, za ktorú mu bol priznaný príspevok za službu, ktorý sa len považuje za výsluhový dôchodok a pri výpočte invalidného dôchodku je potrebné do doby zamestnania (poistenia) zahrnúť aj dobu služby. Tento záver podľa žiadateľa vyplýva z ustáleného právneho názoru súdov SR vrátane NS SR. Poukázal na diskrimináciu pri stanovení výšky invalidného dôchodku v porovnaní s tými, ktorí nekonali žiadnu dobu služby a ktorá vyplynula z toho, že invalidný dôchodok bol vymieraný z III. pracovnej kategórie, kde základná výmera je 50% priemerného mesačného zárobku a zároveň bol znížený už poberaný invalidný dôchodok z dôvodu započítania I. kategórie funkcií, pričom pre I. kategóriu funkcií je základná výmera 60% priemerného mesačného zárobku. Takýto postup nie je v súlade so zákonom č. 100/1988 Zb. o sociálnom poistení pre výpočet invalidného dôchodku. Prvostupňový správny orgán na základe tejto žiadosti žalobcovi odpovedal listom zo dňa 27.7.2018 a po sťažnosti žalobcu následne rozhodol rozhodnutím č. 481 120 1730 0 zo dňa 24. augusta 2018, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím žalovaného č. 481 1201730 0 zo dňa 23. novembra 2018. Tieto rozhodnutia boli rozhodnutím tunajšieho súdu sp. zn. 28Sa/1/2019 zo dňa 5. marca 2020 zrušené a vec bola vrátená Sociálnej poisťovni - ústredie na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia bolo, že správny súd zistil, že obsahy odôvodnení prvostupňového a napadnutého rozhodnutia trpeli absenciou jasnej odpovede na žalobcom nastolené relevantné argumenty. Bolo úlohou administratívneho orgánu v odôvodnení rozhodnutia, ktorým bola žiadosť žalobcu zamietnutá uviesť správne posúdenie skutočností, že žalobca dosiahol dobu poistenia v dĺžke 24 rokov a 8 mesiacov v období od 1.1.1965 do 31.8.1989 ako vojak základnej služby a služby vojaka z povolania. Žalovaná mal teda uviesť, ktoré zákonné ustanovenia zákona č. 100/1988 Zb. bránilo tomu, aby žalobcovi bola do doby poistenia pre výpočet invalidného dôchodku započítaná aj doba poistenia, počas ktorej vykonával vojenskú službu. Správny súd preto napadnuté rozhodnutie zrušil pre nepreskúmateľnosť spôsobenú nedostatkom dôvodov, pričom zaviazal žalovanú,

aby v ďalšom konaní vo veci žalobcom podanej žiadosti o prepočet invalidného dôchodku o tejto žiadosti znovu rozhodla s tým, že rozhodnutie musí obsahovať náležitosti uvedené v § 209 ods.4 zákona č. 461/2003 Z. z., a teda skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bola žalovaná vedená pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodovala, to znamená aby odôvodnenie obsahovalo aj úvahu, akou boli právne posúdené rozhodné skutočnosti. Ďalej súd v odôvodnení uviedol, že podkladom rozhodnutia v zmysle § 195 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. sú aj návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, čo v predmetnom prípade predstavuje žalobcova žiadosť, pričom žalovaná je povinná v rozhodnutí uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia a s týmito podkladmi sa aj vyrovnáť. Pre prípad, že žalovaná zotrvá na svojom rozhodnutí v odôvodnení uvedie ustanovenia na vec aplikovaného právneho predpisu, ktoré bránilo zahrnutiu obdobia poistenia žalobcu počas vojenskej služby pre výpočet žalobcovho invalidného dôchodku a tiež sa vyrovná s namietanou argumentáciou, výkladom právnych predpisov vzťahujúcich sa podľa žalobcu na danú vec obsiahnutých v rozhodovacej činnosti NS SR, na ktoré žalobca poukazuje.

Prvostupňové administratívne rozhodnutie

2. Sociálna poisťovňa ako prvostupňový orgán verejnej správy rozhodnutím č. 481 XXX 1730 0 zo dňa 14.7.2020 rozhodla tak, že žiadosť žalobcu doručenu Sociálnej poisťovni - ústredie 29. júna 2018 o prepočítanie invalidného dôchodku zamietla. Rozhodnutie bolo odôvodnené tým na konanie o zmene dávky priznanej pred 1. januárom 2004 sa podľa § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. rozhoduje podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003. Žalobcovi bol invalidný dôchodok priznaný od 4. augusta 1999 právoplatným rozhodnutím z 18. októbra 1999 a to podľa § 29 ods. 1, písm. a) zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení. Rozhodnutie bolo zmenená rozhodnutím zo dňa 23. júna 2014 tak, že invalidný dôchodok podľa § 29 ods. 1, písm. a) zákona č. 100/1988 Zb. bol podľa § 112 ods. 3 a 6 a § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. znížený na sumu 240,80 Eur a to z dôvodu ustanovenia nižšieho dôchodkového veku a to dovŕšením 55 rokov veku dňa 20. novembra 2003. Toto rozhodnutie bolo preskúmané správnym súdom a potvrdené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9So/227/2015 z 27. júla 2017, ktorý bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 20Sd/256/2014-72, 20Sd/257/2014 z 11. marca 2015 v spojení s opravným uznesením zo dňa 19. augusta 2015. Na nárok na invalidný dôchodok a určenie jeho sumy bola započítaná doba zamestnania získaná len vo všeobecnom systéme dôchodkového zabezpečenia, pričom k tejto dobe sa pripočítala doba od vzniku nároku na invalidný dôchodok do dosiahnutia dôchodkového veku. Podľa potvrdenia Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia bol žalobcovi 1. septembra 1989 priznaný príspevok za službu podľa § 33 ods. 1 zákona č. 76/1959 Zb. o niektorých služobných pomeroch vojakov v znení neskorších predpisov. Podľa § 89 ods. 3 zákona č. 114/1998 Z. z. o sociálnom zabezpečení vojakov sa výsluhový príspevok s účinnosťou od 1. mája 1998 považuje za výsluhový dôchodok a podľa § 125 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov sa od 1. júla 2002 považuje naďalej za výsluhový dôchodok.

3. Žalobcovi bol na nárok na príspevok za službu a jeho výšku započítaná doba základnej služby od 1. januára 1965 do 31. decembra 1966, doba ďalšej služby od 1. januára 1967 do 31. júla 1969 a doba služby vojaka z povolania od 1. augusta 1969 do 31. augusta 1989, všetko v I. kategórií funkcií, spolu 24 rokov a 249 dní. Prvostupňový orgán ďalej poukázal na znenie § 29 ods. 7 zákona č. 100/1988 Zb. v znení zákona č. 107/1999 Z. z., podľa ktorého sa profesionálnemu vojakovi do doby zamestnania potrebnej na nárok na invalidný dôchodok nezapočítava profesionálna služba, ak túto službu vykonával v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok, alebo ak profesionálnemu vojakovi bol priznaný invalidný výsluhový dôchodok. Ďalej poukázal na znenie § 255 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z., podľa ktorého za obdobie dôchodkového poistenia sa považuje aj obdobie výkonu služby policajta, profesionálneho vojaka a vojaka prípravnej služby získané do 31. decembra 2003, ak toto obdobie policajt, profesionálny vojak a vojak prípravnej služby nezískali v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu a nebol im priznaný invalidný výsluhový dôchodok, invalidný dôchodok alebo čiastočný invalidný dôchodok podľa osobitného predpisu. Prvostupňový orgán ďalej poukázal na § 26 zákona č. 114/1998 Z. z. o sociálnom zabezpečení vojakov, ktorý nadobudol účinnosť 1.5.1998 a podľa ktorého profesionálny vojak prepustený zo služobného pomeru mal nárok na výsluhový dôchodok, ak vykonával službu najmenej 20 rokov, alebo ak poberal invalidný výsluhový dôchodok a doba jeho výkonu služby spolu s dobou poberania invalidného výsluhového dôchodku dosahuje najmenej 20 rokov. Z týchto ustanovení prvostupňový orgán uzavrel, že na určenie sumy invalidného dôchodku nie je možné započítať dobu výkonu služby a hrubé zárobky. Nie je

to možné ani podľa Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach z dôvodu, že II. časť tohto Dohovoru nebola zo strany Československej socialistickej republiky pri ratifikácii z 11. januára 1990 ratifikovaná, a teda záväzná. Pokiaľ ide o rozsudky, na ktoré žalobca poukazoval, podľa prvostupňového orgánu v týchto je vyjadrený len právny názor týkajúci sa starobného dôchodku, ktorý Sociálna poisťovňa nemôže analogicky rozširovať aj na iné prípady, teda aj na invalidný dôchodok. Taká možnosť nie je upravená ani v zákone č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov. Prvostupňový orgán ďalej poukázal na znenie Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. PLÚS 16/2017 z 13. februára 2019 konkrétne na právny názor „Nemožno však nebrať do úvahy a prehliadnuť, že zákon o sociálnom poistení a zákon o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov upravujú dva samostatné vedľa seba stojace sociálne systémy, ktoré poskytujú zabezpečenie v starobe, pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa pre iný okruh osôb a za iných podmienok ako ustanovených týmito zákonmi upravujúcimi jednotlivé systémy. Nie je sú teda vo vzťahu lex generalis a lex specialis. Predmetné ustanovenia vytvárajú právnu garanciu, že sa príslušníkom silových rezortov zhodnotí obdobie výkonu služby vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia za predpokladu, že toto obdobie sa vzhľadom na jeho nedostatočný rozsah nezhodnotilo na nárok na výsluhový dôchodok alebo inú dávku v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia policajtov a profesionálnych vojakov. Tieto podmienky zamedzujú duplicitnému zhodnoteniu obdobia výkonu služby, ak už bolo obdobie výkonu služby raz zhodnotené“.

4. Ustanovenia § 60 ods. 2 a § 255 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení vyjadrujú aj garanciu uplatňovania princípu rovnosti v právnom poriadku Slovenskej republiky. Prístup, kedy by sa poberateľovi výsluhového dôchodku zhodnotilo obdobie výkonu služby aj na nárok dôchodkovú dávku sociálneho poistenia, hoci podmienku potrebného obdobia dôchodkového poistenia by bez duplicitného započítania obdobia výkonu služby nespĺnil, by bolo možné považovať za nesúladne s princípom rovnosti, k prístupe k právu na primerané hmotné zabezpečenie podľa článku 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pretože by v porovnaní s osobou, ktorá bola poistená len vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia, bol taký prístup výhodnejší poberateľovi výsluhového dôchodku, a teda by znamenal horšie zaobchádzanie s poistencami zúčastnenými len vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia bez legitímneho cieľa.

5. Prvostupňový orgán odôvodnenie uzavrel tak, že doba služby vojaka z povolania bola žalobcovi zhodnotená na dávku výsluhového zabezpečenia v súlade s § 29 ods. 7 zákona č. 100/1988 Zb. i zákona č. 107/1990 Zb. a § 255 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. preto nie je možné dobu služby od 1. januára 1965 do 31. augusta 1989 zhodnotiť aj na nárok na invalidný dôchodok. Z týchto dôvodov bola na nárok na invalidný dôchodok a určenie jeho sumy započítaná len doba zamestnania získaná vo všeobecnom systéme dôchodkového zabezpečenia. Invalidný dôchodok bol vymieraný z III. pracovnej kategórie a vypočítaný z priemerného mesačného zárobku za roky 1994, 1995, 1996, 1997 a 1998, ktorý po úprave pre výpočet dôchodku je 3 877.-Sk. Celková započítaná doba zamestnania je 15 rokov, pre výšku dôchodku je rozhodujúcich 15 rokov z toho v III. pracovnej kategórii 15 rokov. Invalidný dôchodok ku dňu vzniku nároku je 30% priemerného mesačného zárobku, t. j. 1 164.-Sk mesačne. Takto určená suma bola zvýšená podľa zákona č. 132/1998 Z. z. o úprave dôchodkov priznaných v roku 1999 o 74,4% mesačnej sumy dôchodku, t. j. o 867.-Sk mesačne a o pevnú sumu 811.-Sk mesačne a podľa zákona č. 107/1999 Z. z. o zvýšení dôchodkov a úprave dôchodkov priznaných v roku 2000 o 4% mesačnej sumy dôchodku, t. j. o 114.-Sk mesačne a o pevnú sumu 167.-Sk mesačne na sumu 3 123.-Sk mesačne. Ďalej bol invalidný dôchodok zvyšovaný zákonnými opatreniami o zvyšovaní dôchodkov a ich úprave, ktoré sú podrobne uvedené v právoplatnom rozhodnutí č. XXX XXX XXXX X z 23. júla 2014. Na nárok na dôchodok a určenie jeho sumy boli započítané všetky preukázané obdobia dôchodkového poistenia a vymeriavacie základy dosiahnuté v rozhodujúcom období.

6. Prvostupňový orgán poukázal na posudzovanie zákonnej úpravy nárokov na invalidný dôchodok v skutkovo obdobných veciach konkrétne na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9So/110/2015 z 24. apríla 2019. Ako vyplýva z tohto rozhodnutia, čo sa týka nároku na invalidný dôchodok v zmysle § 1 ods. 3 v spojení s § 60 ods. 2 a § 255 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov sa tento zákon vzťahuje len na policajtov a profesionálnych vojakov, ktorí dobu služby nezískali v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok, a keďže žalobca získal dobu zakladajúcu nárok na výsluhový dôchodok, nemá na účely nároku na invalidný dôchodok postavenie chránenej osoby v zmysle článku 57 ods. 1, písm. a) Dohovoru č. 102 o minimálnej norme sociálneho

zabezpečenia zverejneného v Zbierke zákonov pod číslom 461/1991 Zb.. Dohovor č.102 v jeho IX. časti upravuje v článku 53 až 58 základné podmienky nároku na invalidný dôchodok a jeho výšku.

Druhostupňové administratívne rozhodnutie

7. Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 481 120 1730 0 zo dňa 18.9.2020 odvolanie žalobcu zamietol v celkom rozsahu a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Žalovaný napadnuté rozhodnutie odôvodnil zhodne s argumentáciou uvedenou v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia s tým, že podľa § 29 ods. 7 zákona č. 100/1988 Zb. v znení zákona č.107/1999 Z. z. a § 255 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. doba služby vojaka bola účastníkovi konania zhodnotená na dávku výsluhového zabezpečenia odo dňa 1. januára 1965 do dňa 31. augusta 1989 a nie je možné dobu služby zhodnotiť aj na nárok na invalidný dôchodok. V súlade s § 30 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. v znení zákona č. 194/1994 Z. z. žalobcovi bola započítaná na nárok na invalidný dôchodok a určenie jeho sumy doba zamestnania získaná vo všeobecnom systéme dôchodkového zabezpečenia. Na základe týchto skutočností žalovaný zhodnotil každý dôkaz osobitne a všetky vo vzájomnej súvislosti a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nebolo dôvodné.

Žalobné body

8. Žalobca sa včas podanou žalobou domáhal zrušenia napadnutého ako prvostupňového rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Žalobca namietal, že žalovaná sa napriek bodu 15 rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 28Sa/1/2019 z 15.3.2020, v ktorej bola uložená povinnosť, aby sa vyrovnala so žalobcom namietanou argumentáciou, výkladom právnych predpisov vzťahujúcich sa podľa žalobcu na danú vec obsiahnutých v rozhodovacej činnosti NS SR, na ktorú žalobca poukazuje, toto neurobila.

9. Žalobca namietal, že nežiadal použiť teoretické krátenie, ale žiadal o započítanie dôb, ktoré nezaložili nárok na výsluhový dôchodok. Žalobca je poberateľom príspevku za služby od 1.9.1989, pre ktorý bola zhodnotená doba 24 rokov služby a nebola zhodnotená doba 240 dní ako zostatková doba. Žalobca požiadal o prepočet invalidného dôchodku z dôvodu, že pre výpočet invalidného dôchodku je potrebné zahrnúť aj dobu služby. Žalovaná tak neurobila, a preto postupovala v rozpore s § 255 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. Žalobcovi nevznikol nárok na výsluhový dôchodok a nie je ani poberateľom výsluhového dôchodku. Poberá príspevok za službu, ktorý sa podľa zákona č. 328/2002 Z. z. za výsluhový dôchodok iba považuje. Z tohto dôvodu nemôže byť podľa § 255 ods.5 zákona č.461/2003 Z. z. doba služby vylúčená ako doba zamestnania pre výpočet invalidného dôchodku. Pre vznik nároku na výsluhový dôchodok by musela doba služby žalobcu trvať minimálne do 30.6.2012, resp. do 1.5.1998, k čomu nedošlo. Žalobca poukázal na rozsudok 9So/213/2014, 9So/131/2011, 4So/32/2013 a totožný názor uvedený v ďalších rozsudkoch 9So/116/2009, 9So/190/2011, 7So/192/2011, 7So/216/2011, 7So/48/07, 4So/6/2013, 9So/10/2015.

Vyjadrenie žalovaného

10. Žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe navrhla, aby správny súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Podľa žalovanej v konaní nebolo sporné, že žalobcovi bol podľa potvrdenia o služobnom pomere Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia Bratislava č. 93056 z 2. septembra 2013 priznaný od 1. septembra 1989 príspevok za službu podľa § 33 ods. 1 zákona č. 76/1959 Zb. o niektorých služobných pomeroch vojakov, ktorí sa od 1. júla 2002 považuje naďalej za výsluhový dôchodok. Pre nárok na príspevok za službu a jeho výšku bola žalobcovi zhodnotená doba základnej vojenskej služby, ďalšie služby vojaka a doba služby vojaka od 1. januára 1965 do 31. augusta 1989, všetko v I. kategórii funkcií. Na základe toho žalobca vykonával službu v I. kategórii funkcií 24 rokov a 249 dní. V konaní nebolo sporné ani to, že žalobca dosiahol dôchodkový vek 55 rokov 20. novembra 2003. Žalobcovi bol priznaný invalidný dôchodok právoplatným rozhodnutím z 18. októbra 1999 podľa § 29 ods. 1, písm. a) zákona č. 100/1988 Zb.. Na nárok na invalidný dôchodok a určenie jeho sumy nebolo zohľadnené zníženie dôchodkového veku, preto bolo toto rozhodnutie zmenené. Žalovaná ďalej vo vyjadrení uviedla, že Dohovor o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach č. 128 je pre Slovenskú republiku záväzný len pokiaľ ide o tretiu časť, ktorá sa týka starobného dôchodku. Preto nemožno námietke žalobcu vo veci započítania tzv. zvyškovej doby 8 mesiacov pre nárok na invalidný dôchodok, ktorá mu nebola zhodnotená pri priznaní príspevku za službu, nemožno vyhovieť. Na určenie sumy

invalidného dôchodku nie je možné započítať dobu výkonu služby a hrubé zárobky, pretože vtedajšia Československá socialistická republika sa v roku 1991 zaviazala prijímať záväzky len pokiaľ ide o III. časť Dohovoru, týkajúceho sa starobného dôchodku. Nakoľko invalidný dôchodok nie je uvedený v II. časti Dohovoru, do úvahy neprichádza ani aplikácia článku 33 Dohovoru v časti VI. - spoločné ustanovenia na invalidný dôchodok. Ďalej žalovaná uviedla, že v súlade s predchádzajúcim zrušujúcim rozsudkom krajského súdu napadnuté rozhodnutie v odôvodnení obsahuje správnu úvahu, na základe ktorej bolo rozhodnuté o nároku žalobcu na prepočet invalidného dôchodku, a preto napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade s právnym záverom krajského súdu.

Posúdenie podstatných skutkových a právnych argumentov - dôvody rozhodnutia

11. Krajský súd v Banskej Bystrici ako správny súd vec príslušný podľa § 10 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len SSP) a miestne príslušný podľa § 13 ods. 3 SSP vec prejednal bez nariadenia pojednávania podľa § 107 ods. 2 SSP a po preskúmaní veci dospel k záveru, že žaloba nebola dôvodná.

12. Podľa § 112 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. (1) Dávka sa prizná alebo sa zvýši odo dňa, od ktorého dávka alebo jej zvýšenie patrí, najviac tri roky spätne odo dňa zistenia, že sa dávka priznala alebo sa vyplácala v nižšej sume, ako patrí, alebo najviac tri roky spätne od uplatnenia nároku na dávku alebo nároku na jej zvýšenie, ak sa dodatočne zistí, že sa dávka

a) priznala v nižšej sume, ako patrí,

b) vypláca v nižšej sume, ako patrí,

c) odoprela neprávom alebo

d) priznala od neskoršieho dátumu, než od ktorého patrí.

13. Podľa § 172 ods. 1 až 4 zákona č. 461/2003 Z. z. (1) Na konanie vo veciach sociálneho poistenia sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní. Všeobecný predpis o správnom konaní sa nevzťahuje ani na konanie vo veciach starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom týmto zákonom.

(2) V konaní vo veciach sociálneho poistenia a vo veciach starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom týmto zákonom rozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov právnych vzťahov sociálneho poistenia a účastníkov právnych vzťahov starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom týmto zákonom Sociálna poisťovňa. V konaní vo veciach osobitného sociálneho poistenia rozhoduje Sociálna poisťovňa v rozsahu podľa osobitného predpisu. 89a)

(3) Konanie vo veciach podľa odseku 1 je

a) konanie v dávkových veciach sociálneho poistenia (ďalej len "dávkové konanie"),

b) iné konanie (ďalej len "nedávkové konanie").

(4) Predmetom dávkového konania je rozhodovanie o dávkach.

14. Podľa § 184 ods. 1 a 3 zákona č. 461/2003 Z. z. (1) Dávkové konanie sa začína, ak tento zákon neustanovuje inak, na základe písomnej žiadosti fyzickej osoby, ktorá si uplatnila nárok na dávku a nárok na výplatu dávky. (3) Dávkové konanie o zmene poskytovania dávky alebo sumy už priznanej dávky sa začína na základe písomnej žiadosti fyzickej osoby uvedenej v odseku 1 alebo z podnetu organizačnej zložky Sociálnej poisťovne.

15. Podľa § 209 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. (1) Rozhodnutie organizačnej zložky Sociálnej poisťovne sa vydáva písomne, ak tento zákon neustanovuje inak. Rozhodnutie musí byť v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

16. Podľa § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. (1) V konaniach o nárokoch na dávky a ich výplatu z nemocenského poistenia, dôchodkového zabezpečenia, o nároku na úpravu dôchodku z dôvodu jediného zdroja príjmu, o nárokoch na náhradu škody spôsobenú pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, o nároku zamestnanca z pracovného pomeru, ktoré sa uspokojovali z garančného fondu (ďalej len "peňažná náhrada") a o nároku na podporu v nezamestnanosti, ktoré vznikli pred 1. januárom 2004, o ktorých nebolo do tohto dňa právoplatne rozhodnuté, a o priznaní, odňatí alebo zmene sumy dávky, náhrady škody spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania alebo podpory v nezamestnanosti za obdobie pred 1. januárom 2004, aj keď o uvedenej dávke, náhrade škody, peňažnej náhrade alebo podpore v nezamestnanosti už bolo právoplatne rozhodnuté, sa rozhodne podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 s odchýlkami ďalej ustanovenými.

17. Podľa § 29 ods. 7 zákona č. 100/1988 Zb. v znení ku dňu vzniku nároku na dôchodok, t. j. v znení zákona č. 107/1999 Z. z. (ďalej len zákon č. 100/1988 Zb.) (7) Profesionálnemu vojakovi sa do doby zamestnania potrebnej na nárok na invalidný dôchodok nezapočítava profesionálna služba, ak

túto službu vykonával v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok alebo ak profesionálnemu vojakovi bol priznaný invalidný výsluhový dôchodok

18. Podľa § 30 ods. 2 v tom istom znení zákona č. 100/1988 Zb. (2) Profesionálnemu vojakovi sa na určenie výšky invalidného dôchodku nezapočítava profesionálna služba, ak túto službu vykonával v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok alebo ak profesionálnemu vojakovi bol priznaný invalidný výsluhový dôchodok.

19. Správny súd po preskúmaní obsahu správneho spisu zistil, že žalobcovi bol právoplatným rozhodnutím č. 481 120 1730 0 zo dňa 18. októbra 1999 priznaný invalidný dôchodok od 4.8.1999. Právoplatným rozhodnutím Sociálnej poisťovne ústredie č. 481 120 1730 0 zo dňa 23. júna 2014 bol znížený invalidný dôchodok podľa § 29 ods. 1, písm. a) zákona č.100/1988 Zb. a podľa § 112 ods. 3 a 6 a § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení zákona č. 721/2004 Z. z. od 6.8.2014 na sumu 240.-Eur mesačne. Bolo tomu tak z dôvodu ustanovenia nižšieho dôchodkového veku a to dovŕšením 55 rokov veku dňom 20. novembra 2003. Žalobca je poberateľom príspevku za službu podľa § 33 ods. 1 zákona č. 76/1959 Zb. od 1.9.1989. Podľa potvrdenia Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia Bratislava z 2.9.2013 žalobcovi bola na nárok na príspevok za službu započítaná doba základnej služby od 1.1.1965 do 31.12.1966, ďalšej služby od 1.1.1967 do 31.7.1969 a doba služby vojaka z povolania od 1.8.1969 do 31.8.1989, spolu 24 rokov a 249 dní. Táto doba nebola zohľadnená pre vznik nároku na invalidný dôchodok ani pre výpočet výšky invalidného dôchodku žalobcu podľa § 29 ods. 7 zákona č. 100/1988 Zb. v znení zákona č. 107/1999 Z. z.. V čase vzniku nároku žalobcu na invalidný dôchodok, t. j. ku dňu 4.8.1999 platil zákon č. 114/1998 Z. z. o sociálnom zabezpečení vojakov, ktorý nadobudol účinnosť 1. mája 1998, tento zákon stanovil rozsah služby potrebný na nárok na výsluhový dôchodok v § 26 na dobu najmenej 20 rokov.

20. Podľa § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení sa na nárok na invalidný dôchodok, ktorý vznikol žalobcovi 4.8.1999 použijú predchádzajúce predpisy. Žalobca požiadal o zmenu dávky z dôvodu, že sa mu priznala v nižšej sume, ako mu patrí. Žalovaná preto správne postupom podľa § 112 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. skúmala, či bol naplnený dôvod, pre ktorý možno žalobcovi zvýšiť dávku - invalidný dôchodok podľa predchádzajúcich predpisov, konkrétne podľa zákona č. 100/1988 Zb., na základe ktorého bol žalobcovi invalidný dôchodok k 4.8.1999 priznaný. Podľa § 29 ods. 7 tohto zákona v znení účinnom ku dňu vzniku žalobcovho nároku na invalidný dôchodok sa profesionálnemu vojakovi do doby zamestnania potrebnej pre nárok na invalidný dôchodok nezapočítava profesionálna služba, ak túto službu vykonával v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok a podľa § 30 ods. 2 tohto zákona sa profesionálnemu vojakovi na určenie výšky invalidného dôchodku nezapočítava profesionálna služba, ak túto službu vykonával v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok.

21. Podmienky pre nárok na výsluhový dôchodok, ktorý bol ako dôchodková dávka pre vojakov zavedený zákonom č. 114/1998 Zb. boli upravené v § 26 a to prepustenie zo služobného pomeru a služba vykonávaná najmenej 20 rokov, prípadne doba služby plus doba poberania invalidného výsluhového dôchodku spolu najmenej 20 rokov. Avšak podľa prechodného ustanovenia § 89 ods. 3 sa za výsluhový dôchodok považuje aj výsluhový príspevok, ktorý poberal žalobca ku dňu účinnosti zákona č. 114/1998 Zb., t. j. k 1. máju 1998 a to vo výške, v akej mu patril k tomuto dňu a zvýšil sa od tohto dňa o 12%. Podstatné pre posúdenie, či dobu služby u žalobcu možno zahrnúť pre výpočet výšky invalidného dôchodku, je skutočná dĺžka doby služby. Ak je táto v rozsahu zakladajúcom nárok výsluhový dôchodok, potom § 33 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb., ktorý bolo potrebné na vec aplikovať, ako bolo vyššie uvedené podľa § 259 ods. 1 zákona č.461/2003 Z. z., bráni tomu, aby táto doba bola zahrnutá aj na výpočet invalidného dôchodku. V zásade platí, že tú istú dobu poistenia nemožno zhodnotiť dvakrát pre dve dôchodkové dávky poskytované z oddelených systémov sociálneho zabezpečovania. Aj podľa úpravy platnej pred prijatím zákona č. 114/1998 Zb. platilo podľa § 33 ods. 5 zákona č. 76/1959 Zb., podľa ktorého žalobca poberal výsluhový príspevok, že pri súbehu takéhoto výsluhového príspevku s nárokom na starobný, invalidný, čiastočne invalidný dôchodok alebo dôchodok za výsluhu rokov patril oprávnenej osobe podľa jej voľby buď príspevok alebo dôchodok, ale nie obidva.

22. Žalovaný nesporné skutkové zistenie, že žalobca službu vojaka vykonával po dobu 24 rokov a 249 dní, čo je v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok podľa § 26 zákona č. 114/1998 Z. z. správne právne posúdil tak, že túto dobu nemožno žalobcovi zarátať pre vznik nároku na invalidný dôchodok podľa § 29 ods. 7 zákona č. 100/1988 Zb. Možno doplniť, že ani pre výpočet výšky invalidného dôchodku, nakoľko tomu bráni § 30 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb..

23. Pokiaľ žalobca namietal, že pre jeho výsluhový príspevok, ktorý sa považuje za výsluhový dôchodok, nebola zohľadnená doba 249 dní ako zostatková doba, tak takéto tvrdenie nemá oporu v právnom predpise, na základe ktorého mu bol priznaný výsluhový príspevok a ani v na vec aplikovanom § 29 ods. 7 a 30 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. Nezapočítava sa doba služby a nie len jej časť. Treba rozlišovať od nároku na dávku sociálneho zabezpečenia a od spôsobu jej výpočtu. Doba služby u žalobcu presahovala 20 rokov, a teda potom celá takéto doba je vylúčená z doby zamestnania pre účely invalidného dôchodku.

24. Pokiaľ žalobca poukazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, tak k tomu je možné uviesť, že nie je pochybnosť o tom, že žalobca poberá výsluhový príspevok, ktorý sa považuje za výsluhový dôchodok. V súlade s konštantnou judikatúrou tak, ako je uvedené v rozsudku 4So/32/2013, príspevok za službu svojim spôsobom určenia a účelom nie je rovnocenný výsluhovému dôchodku, priznanému podľa zákona č. 328/2002 Z. z., resp. predchádzajúceho predpisu. To, že sa výsluhový príspevok podľa prechodného ustanovenia za výsluhový dôchodok považuje, ešte neznamená, že obdobie výkonu služby, za ktoré bol príspevok za službu vypočítaný, navrhovateľ získal aj v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok, aj keď ku dňu účinnosti tohto zákona už vojakom nebol. V preskúmvanej veci boli skutkové okolnosti odlišné, ako v uvedenej žalobcom namietanej veci, kde nebolo pochybné, že navrhovateľovi, ktorý bol dôchodkovo poistený ako príslušník PZ, žiadna dávka starobného a ani invalidného zabezpečenia priznaná nebola ani z osobitného ani zo všeobecného systému, a preto nebol dôvod, aby mu nebola doba výkonu služby zohľadnená ako doba dôchodkového poistenia.

25. Uvedené podľa skutkových okolností v preskúmvanej veci nič nemení na tom, že žalobca vykonával dobu služby vojaka v rozsahu, ktorý podľa zákona č. 114/1998 Zb. zakladá nárok na výsluhový dôchodok. Na tom nič nemení skutočnosť, že v čase nadobudnutia účinnosti tohto zákona žalobca už vojakom nebol. Z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, na ktoré žalobca poukazoval, nevyplýva, že tá istá doba poistenia má byť zhodnotená v rôznych systémoch sociálneho zabezpečenia na priznanie dávok opakovane. Žalovaná správne poukazovala na argumentáciu obsiahnutú v Náleze Ústavného súdu č. PLÚS 16/2017 zo dňa 13. februára 2019, aj keď sa týkala súladu § 60 ods. 2 a § 255 ods. 5 zákona č. 461/2003 s Ústavou, z ktorého možno vyvodíť, že by bolo v rozpore s princípom rovnosti, keby bolo to isté obdobie poistenia zahrnuté pre priznanie dávky z osobitného systému a aj zo všeobecného systému sociálneho zabezpečenia, a teda duplicitne započítané obdobie výkonu služby tak pre príspevok za službu, ktorý sa považuje za výsluhový dôchodok, ako aj pre invalidný dôchodok.

26. Nebola dôvodná ani námietka, že sa žalovaná neriadila predchádzajúcim zrušovacím rozsudkom správneho súdu nakoľko napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľnosťou pre nedostatok dôvodov rozhodne netrpí. Odôvodnenie rozhodnutia má náležitosti uvedené v § 209 ods.4 zákona č. 461/2003 Z. z., a teda skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bola žalovaná vedená pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodovala, ako aj úvahu, akou boli právne posúdené rozhodné skutočnosti. Žalovaná sa vyrovnala aj s argumentáciou žalobcu, ktorou poukazoval na rozhodnutia NS SR a to poukazom na novšie rozhodnutie NS SR a na argumentáciu obsiahnutú v Náleze Ústavného súdu č. PLÚS 16/2017.

27. Na základe vyššie uvedených dôvodov správny súd žalobu podľa §190 SSP ako nedôvodnú zamietol.

28. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP a contrario, podľa ktorého má právo na náhradu trov konania len ten žalobca, ktorý bol v konaní celkom alebo sčasti úspešný. V tomto prípade žalobca úspešný nebol, preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Toto rozhodnutie nadobudne právoplatnosť doručením. Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú môže podať účastník konania, ak bolo rozhodnuté v jeho neprospech, pričom ju musí podať v lehote

jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia. Kasačná sťažnosť sa podáva na tunajšom súde. Kasačnú sťažnosť

možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený vyššie pod písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť: a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti. Kasačnú sťažnosť je potrebné predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.